

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobkyně: **G.L.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4 (původně: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie), v řízení o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 10.11.2010, č.j. CPR-7342-1/ČJ-2010-9CPR-C213,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se žalobou doručenou Městskému soudu v Praze dne 3.12.2010 domáhala přezkoumání rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie č.j. CPR-7342-1/ČJ-2010-9CPR-C213, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorátu cizinecké policie Praha (dále jen orgán prvního stupně) ze dne 21.4.2010, č.j. CPPH-125682/CI-2009-60, kterým bylo zastaveno řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem výkoný manažer – účast v právnické osobě z důvodů nedoložení dokladů o hmotném zabezpečení a zdravotním pojištění.

Vzhledem k přechodu pravomoci rozhodování ve věcech pobytu cizinců s účinností k 1.1.2012 podle zákona o pobytu cizinců, soud na straně žalovaného dále jednal s Ministerstvem vnitra - Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců.

Žalobkyně v podané žalobě pod bodem II. namítala nezákonnost napadeného rozhodnutí, která je dána nezákonným postupem žalovaného, který v rozporu s ustanovením § 35 odst. 2 ve spojení s ustanovením § 44 odst. 3 zákona č. 326/1999Sb. o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) po

žalobkyni požadoval předložení dokladu o cestovním zdravotním pojištění, ačkoliv tuto povinnost neměla, neboť byla pojištěna podle zvláštního právního předpisu. Uvedla, že v souladu s ustanovením § 35 odst. 2 zákona o pobytu cizinců má cizinec povinnost předložit ke své žádosti o prodloužení doby pobytu doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území, jak je ale dále uvedeno v páté větě, tato povinnost neplatí, pokud je cizinec pojištěn podle zvláštního předpisu. V daném případě měla žalobkyně povolen dlouhodobý pobyt za účelem výkonu manažer – účast v právnické osobě a byla pojištěncem v systému veřejného zdravotního pojištění (zákon č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění, tj. zvláštní právní předpis k zákonu o pobytu cizinců). Neměla tudíž povinnost ke své žádosti doklad o cestovním zdravotním pojištění předkládat. I přes nezákonnost tohoto požadavku se mu žalobkyně snažila vyhovět, dne 6.5.2010 si sjednala cestovní zdravotní pojištění a byla jí tak způsobena škoda ve výši 5.770,-Kč.

Druhá námitka žalobkyně vytykala žalovanému (resp. orgánu prvního stupně), že v rozporu s ustanovením § 64 odst. 1 písm. a) ve spojení s ustanovením § 45 odst. 2 zákona č. 500/2004, správní řád (dále jen „správní řád“) zaslal žalobkyni usnesení, kterým se její žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu přerušuje a současně tímto usnesením vyzval žalobkyně k odstranění vad podané žádosti. Tvrdila, že takové spojení není možné, neboť se jedná o druhově naprosto odlišné správní úkony (výzva má směřovat k vyjasnění nedostatků žádosti a není proti ní možné odvolání, naproti tomu proti usnesení o přerušování řízení odvolání možné je, neboť jde o formu rozhodnutí, jímž se zasahuje do procesního postavení a práv účastníků správního řízení).

Uzavřela, že k zastavení řízení došlo na základě nedodání náležitosti, kterou nebyla povinna ze zákona dodat, navíc výzvou, jejíž forma byla v rozporu s příslušnými ustanoveními správního řádu a proto navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie uvedlo, že ve věci je zcela zřejmé, že žalobkyně neodstranila závažné nedostatky podání, které bránily v pokračování řízení a na jejichž nedostatečnost byla upozorněna. Na výzvu orgánu prvního stupně však nereagovala, požadované doklady ve stanovené lhůtě nepředložila a orgán prvního stupně tak neměl jinou možnost, než řízení zastavit.

V písemném vyjádření k podané žalobě žalovaný uvedl, že doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území ČR byl od žalobkyně vyžádán v souladu se zákonem o pobytu cizinců. Žalobkyně požadovala prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem výkonu manažer – účast v právnické osobě, platnost povolení se v případě kladného vyřízení vydává ve smyslu § 44 odst. 4 písm. i) uvedeného zákona s dobou platnosti „2 roky v ostatních případech“. V daném případě byla žalobkyně pojištěna pouze na dobu 1 roku, a proto byl z titulu účelu tohoto pobytu vyžádán zmiňovaný doklad. Spolu s dokladem o cestovním zdravotním pojištění orgán prvního stupně požadoval předložit i doklad potvrzující zajištění prostředků k pobytu na území ve smyslu § 13 zákona o pobytu cizinců. Lhůta k odstranění nedostatků podání byla stanovena do 5.4.2010. Požadované doklady však nebyly správnímu orgánu prvního stupně do doby vydání rozhodnutí o zastavení předloženy. K dokladům doloženým k odvolání žalobkyně pak nebylo přihlédnuto s ohledem na zásadu koncentrace správního řízení vyjádřenou v § 82 odst. 4 správního řádu.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán, přičemž vycházel ze skutkového a právního vztahu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.) a dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 35 odst. 2 zákon o pobytu cizinců k žádosti o prodloužení doby pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů je cizinec povinen předložit náležitosti podle § 31 odst. 1 písm. a) až d) téhož zákona, a na požádání náležitost podle § 31 odst. 5 písm. b). Dále je cizinec povinen předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j odst. 1. Současně je povinen předložit doklad o zaplacení pojistného, uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. Povinnost předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území neplatí, pokud je cizinec zdravotně pojištěn podle zvláštního právního předpisu nebo pokud úhradu nákladů zdravotní péče prokáže jiným způsobem. Cizinec je dále povinen na žádost policie předložit v případě změny podoby i fotografie.

Podle § 13 odst. 1 písm. a) bodu 3. zajištění prostředků k pobytu na území se prokazuje, není-li dále stanoveno jinak, předložením peněžních prostředků alespoň ve výši 50-ti násobku částky existenčního minima, jestliže se jedná o pobyt za účelem podnikání, který má vcelku přesáhnout 90 dnů.

Podle § 180j odst. 1 dokladem o cestovním zdravotním pojištění při pobytu nad 90 dnů se pro účely tohoto zákona rozumí doklad, který vystavila pojišťovna, která je podle zvláštního právního předpisu oprávněna provozovat toto pojištění na území České republiky. Tímto dokladem cizinec dokládá zajištění úhrady nákladů léčení v souvislosti s úrazem nebo náhlým onemocněním na území, včetně nákladů spojených s převozem do státu, jehož cestovní doklad vlastní, popřípadě do jiného státu, ve kterém má povolen pobyt, a to do výše minimálně 30 000 EUR, po dobu pobytu na území, a to bez spoluúčasti pojištěného na výše uvedených nákladech.

Podle § 45 odst. 2 nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit (§ 64).

Podle § 64 odst. 1 písm. a) může správní orgán řízení usnesením přerušit současně s výzvou k odstranění nedostatků žádosti podle § 45 odst. 2.

Soud posoudil žalobní námitky takto:

Ze správního spisu je zřejmé, že žalobkyně měla na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt za účelem výkonu manažer – účast v právnické osobě s poslední prodlouženou dobou platnosti do 19.2.2010. Dne 30.12.2009 podala osobně u orgánu prvního stupně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, avšak k žádosti doložila pouze cestovní doklad. Dne 28.1.2010 požádala o prodloužení lhůty k dodání chybějících dokladů k žádosti a současně doložila nájemní smlouvu ze dne 21.8.2009, VISA kartu jako doklad potvrzující peněžní prostředky a kartu zdravotního pojištění u VZP s platností do 31.12.2010. Orgán prvního stupně vyzval žalobkyni dne 22.3.2010 k předložení

dokladu o hmotném zabezpečení podle § 13 zákona o pobytu cizinců a dokladu o zdravotním pojištění na území ČR podle § 180j zákona o pobytu cizinců do 10 dnů od oznámení usnesení, neboť předložená VISA karta byla pouze platební a je nutno doložit zdravotní pojištění na celou dobu pobytu na území ČR. Současně orgán prvního stupně řízení přerušil z důvodu ohrožení dodržení lhůty pro vyřízení žádosti podle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a zároveň žalobkyni poučil o možnosti zastavení řízení, pokud by tyto podstatné vady ve stanovené lhůtě neodstranila. Usnesení bylo žalobkyni doručeno dne 26.3.2010, žalobkyně na ně však nereagovala, a orgán prvního stupně dne 21.4.2010 řízení zastavil.

Námítka žalobkyně, která směřuje proti nezákonnosti požadavku žalovaného (potažmo orgánu prvního stupně) na předložení dokladu o cestovním zdravotním pojištění, není důvodná. Výzvou ze dne 22.3.2010 orgán prvního stupně vyžádal od žalobkyně předložení dokladu o zdravotním pojištění podle § 180j zákona o pobytu cizinců. Uvedená výzva zůstala ze strany žalobkyně bez odezvy. K tomu soud poukazuje na skutečnost, že pokud by orgán prvního stupně o žádosti žalobkyně věcně rozhodoval, musel by postupovat ve smyslu ustanovení § 44 odst. 4 písm. i) zákona o pobytu cizinců a povolení vydat s dobou platnosti na dva roky. Žalobkyně však k žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem výkonu manažer – účast v právnické osobě předložila kartu pojištěnce Všeobecné zdravotní pojišťovny s platností pouze do 31.12.2010, tj. pouze na dobu cca 1 roku. Protože tedy ve smyslu ustanovení § 180j odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo povinností žalobkyně předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění na celou dobu pobytu na území, a protože žalobkyně tak přes výzvu orgánu prvního stupně neučinila, dospěl soud na základě shora uvedeného k závěru, že správní orgány nepochybily, když řízení o žádosti žalobkyně zastavily podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Nepředložení byť jen jediného dokladu, který je povinnou náležitostí žádosti, a v tomto případě i nedoložení celé požadované doby pojištění, je podstatnou vadou žádosti. Jestliže tato vada není přes výzvu správního orgánu prvního stupně odstraněna, je správní orgán povinen řízení o žádosti žalobkyně pro neodstranění vad žádosti zastavit. Na uvedeném závěru pak nemůže nic změnit ani skutečnost, že žalobkyně dne 12.5.2010 společně s odvoláním proti rozhodnutí o zastavení řízení chybějící doklad o pojistné smlouvě o základním zdravotním pojištění cizinců u VZP s pojistnou dobou od 1.1.2011 do 29.2.2012 předložila, neboť s ohledem na zásadu koncentrace správního řízení vyjádřenou v § 82 odst. 4 správního řádu k tomuto dokladu nemohly správní orgány přihlédnout.

Nad rámec žalobou uplatněných námitek soud poukazuje na skutečnost, že řízení o žádosti žalobkyně bylo zastaveno pro nedoložení dvou dokladů, a to dokladu o zdravotním pojištění podle § 180j odst. 1 zákona o pobytu cizinců a dále dokladu o hmotném zabezpečení podle § 13 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně však v podané žalobě nikterak nerozporovala skutečnost, že nedoložila doklad o hmotném zabezpečení podle § 13 zákona o pobytu cizinců. Z obsahu správního spisu vyplývá, že v průběhu správního řízení žalobkyně orgánu prvního stupně předložila toliko VISA kartu. Soud přisvědčil závěru správních orgánů, podle něhož je platební karta jako doklad o hmotném zabezpečení nedostačující. Je tomu tak proto, že kopie platební karty nikterak nedokládá výši zůstatku na účtu žalobkyně a tedy množství finančních prostředků, kterými žalobkyně disponuje. Nepředložení dokladu o hmotném zabezpečení by tak samo o sobě postačovalo k zastavení řízení o žádosti žalobkyně.

Námítka žalobkyně, v níž namítá rozpor s ustanovením § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu ve spojení s ustanovením § 45 odst. 2 správního řádu, neboť není možné do jednoho usnesení slučovat výzvu k odstranění vad žádosti a přerušení řízení, není oprávněná. Výše uvedená ustanovení opravňují správní orgán přerušit správní řízení za situace, kdy je účastník

řízení vyzýván k odstranění vad podané žádosti. Z uvedených ustanovení není nikterak patrné, zda tak má správní orgán učinit dvěma samostatnými úkony nebo jedním společným. Podle názoru soudu žalovaný nepochybil, jestliže jediným usnesením vyzval žalobkyni k odstranění vad podané žádosti a současně přerušil řízení o žádosti žalobkyně. Výše uvedené úkony správního orgánu jsou sice odlišné povahy, avšak navzájem úzce provázené. Bez náležitého doložení žádosti, nelze v řízení pokračovat. Za této situace spojení dvou úkonů, byť odlišné povahy, nemohlo mít jakýkoliv vliv na práva žalobkyně. Z uvedených důvodů soud neshledal námitku žalobkyně oprávněnou.

Na základě shora uvedeného dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, nemá proto na náhradu nákladů řízení právo. To by náleželo úspěšnému žalovanému, soud však z obsahu spisu nezjistil, že by mu náklady řízení nad rámec běžných výdajů vznikly, ostatně žalovaný žádné své náklady ani neuplatňoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 9. dubna 2014

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu